Теремкәй

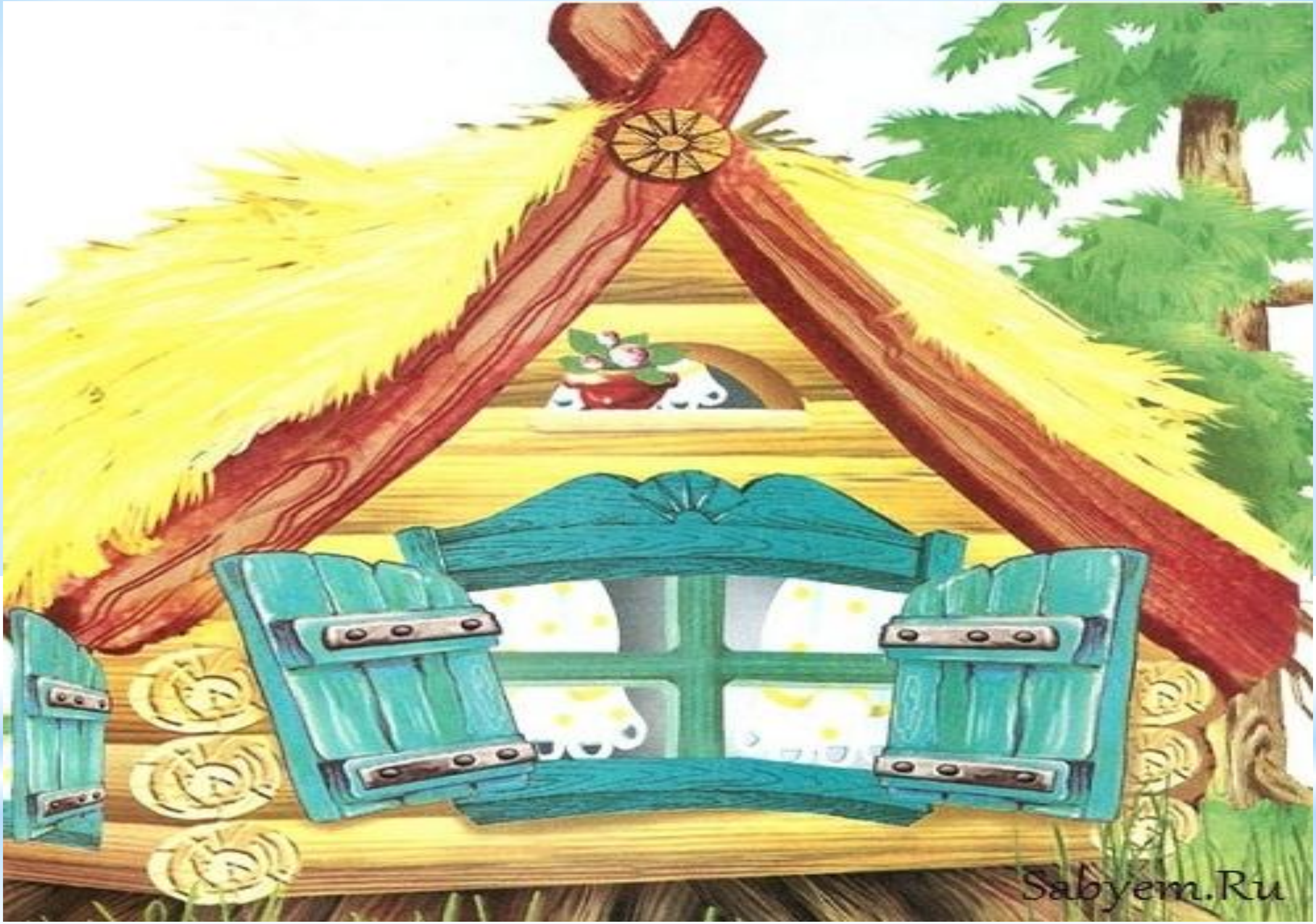

Басуда терем-теремкәй урнашкан була

Бер тычкан-Чыелдык теремкәй янына чабып килгән дә:

— Терем-теремкәй, теремкәйдә кем яши? — дип сораган.

Аңа җавап бирүче булмый. Тычкан теремкәй эченә керә дә шунда яши башлый.

Көннәрдән беркөнне теремкәй яныннан бака-Бакылдык үтеп бара икән, ул туктаган да сораган:

— Терем-теремкәй! Теремдә кем яши? — дигән. — Мин тычкан-Чыелдык. Ә үзең кем буласың?

— Мин бака-Бакылдык булам.

— Әйдә кер, бергә торырбыз.

Бака-Бакылдык теремкәй эченә кергән икән, шул көннән алар теремкәйдә икәү бергә яши башлаганнар.

Бервакыт теремкәй янына куян-Куркак җан-фәрманга чабып килгән. Ул да сораган:

— Терем-теремкәй! Теремкәйдә кем яши? — дигән. — Мин, тычкан-Чыелдык.

— Мин, бака-Бакылдык. Ә син кем буласың?

— Мин куян-Куркаккай булам.

— Әйдә, алайса, кер. Бергә-бергә яшәрбез.

Куян теремкәй эченә бер сикерүдә кереп тә киткән. Хәзер инде болар өчәү торалар, ди.

Төлке-Хәйләбайның да юлы теремкәй яныннан узган. Ул да, теремкәй янына туктап, тәрәзәгә шакыган да сораган:

— Терем-теремкәй! Теремкәйдә кем яши? — дигән.

— Мин, тычкан-Чыелдык.
— Мин, бака-Бакылдык.
— Мин, куян-Куркаккай булам.
— Ә син үзен кем буласың?
— Мин төлке-Хәйләбай булам.
— Әйдә кер, бергә яшәрбез.
Төлке-Хәйләбай да теремкәйгә кереп урнашкан. Алар инде дүртәүләп бергә яши башлаганнар.

Яшь бүре-Соры колак чабып барганда тәрәзәдән караган да сораган:

— Әй, терем-теремкәй! Теремкәйдә кем яши? — дигән.

— Мин, тычкан-Чыелдык.
— Мин, бака-Бакылдык.
— Мин, куян-Куркаккай.
— Мин, төлке-Хәйләбай.
— Ә син үзен, кем буласың?
— Мин бүре-Соры колак булам.
— Әйдә кер, безнең янга!

Бүре дә теремкәйгә керә. Шулай итеп, алар теремкәйдә бишәү җырлый-җырлый яши башлыйлар.
Көтмәгәндә теремкәй янына лап-лоп атлап аю-Камыт аяк килеп чыга.
Ул теремкәй эчендә җырлаганны ишеткәч, туктый да, бөтен көченә акырып җибәрә:
— Терем-теремкәй! Теремдә кемнәр бар? — ди.

— Мин, тычкан-Чыелдык.
— Мин, бака-Бакылдык.
— Мин, куян-Куркаккай.
— Мин, төлке-Хәйләбай.
— Мин, бүре-Соры колак.
— Ә син үзең кем буласың?
— Мин, аю-Камыт аяк булам.
— Кер, алайса, бергә яшәрбез!

Аю теремкәйгә керергә бик озак азаплана, әмма сыя алмый.

— Мин сезнең түбәгездә генә яшәрмен инде, алайса,— ди камыт аяк.
— Син безне сытарсың бит!
— Юк, сытмыйм,— ди.
— Мен, алайса! — диләр.

Аю теремкәйнең түбәсенә үрмәли. Менеп җитүе була — шулвакыт теремкәй шатырт-шытырт килеп сытыла башлый! Бер якка авыша, бөтенләй таралып китә. Тычкан-Чыелдык, бака-Бакылдык, куян-Куркаккай, төлке-Хәйләбай, бүре-Соры колак өйдән көчкә чыгып өлгерәләр.

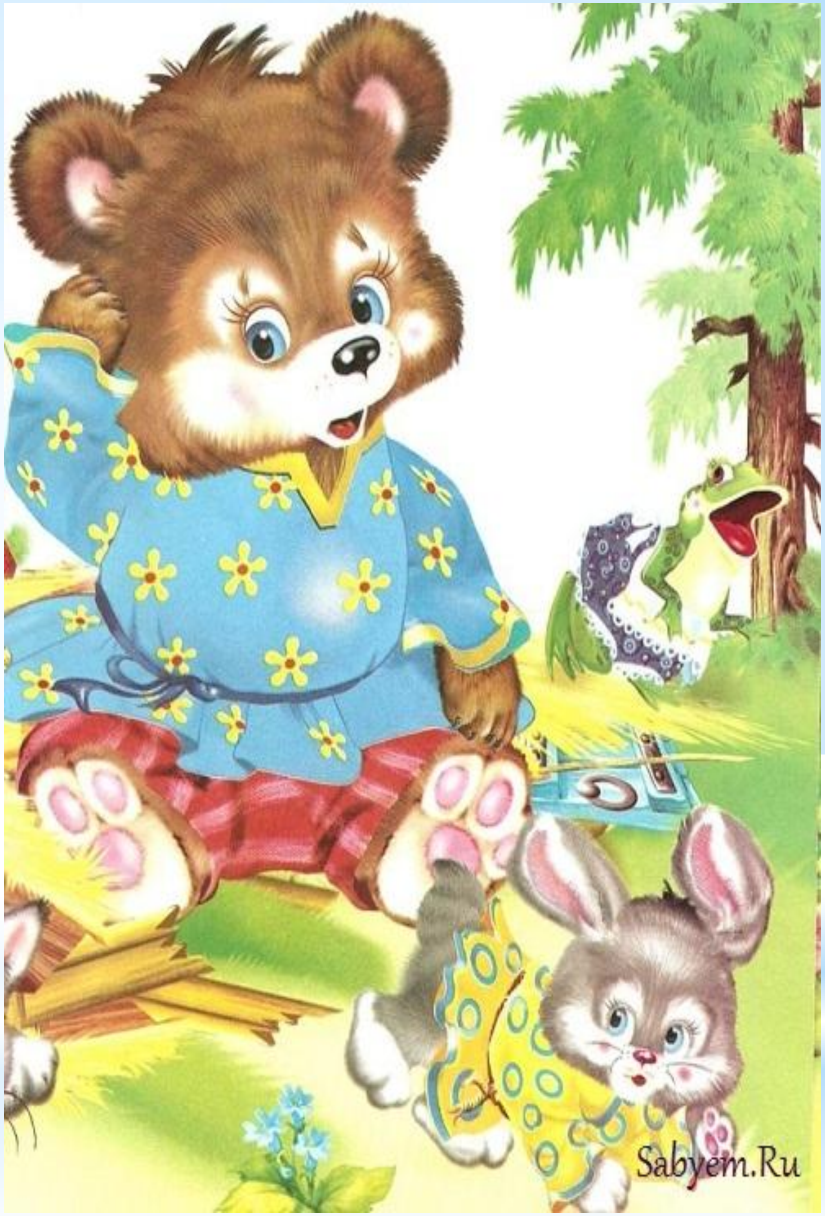

Нишләмәк кирәк, алар шундук, бергәләшеп, бүрәнә ташырга, такта ярырга, янә теремкәй салырга керешәләр һәм искесеннән дә яхшырак теремкәй салып өлгертәләр. Тагын бергә-бергә яши башлыйлар. Әле дә шулай дус-тату гомер кичерәләр, ди.